

Arrest

nr. 283 643 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 mei 2021.

1.2. Op 3 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Gerdai Ghaws (district Mohmand Dara, provincie Nangrahar, Afghanistan). U bent ongetrouwd en was werkzaam als landbouwer.

De taliban kwam geregeld bij u langs om ushr, een vorm van (oogst)belasting die 10% van uw oogst of een equivalent geldbedrag betrof, te vragen. Op een dag kwamen zij bij u op het veld langs en vroegen niet alleen ushr, maar ook om hen te vervoegen en deel te nemen aan de jihad. U vreesde voor uw leven als u zou weigeren en stemde noodgedwongen met hun voorstel in. U gaf aan wel eerst voor uw zieke vader te moeten zorgen. Zodra hij beter was, zou u hen effectief vervoegen. Daarop lieten deze talibanleden weten dat ze binnen twee dagen opnieuw naar uw veld zouden komen om u daar dan aan te treffen. Indien u niet zou opdagen, zouden ze naar uw woning komen.

Na deze confrontatie ging u naar huis en vertelde u alles aan uw vader. Uw vader verbood u om nog langer naar het veld te gaan. Uit angst dat de taliban naar jullie woning zouden komen en u met geweld zouden meenemen, besloot uw vader u nog diezelfde dag voor uw eigen veiligheid onder te brengen bij M. (...), een vriend van hem in Basawol. Initieel was het de bedoeling dat u er een week zou blijven. U belde vervolgens elke dag vanuit Basawol met uw vader. Op de vierde dag na uw vertrek naar daar nam echter niet uw vader maar iemand van de taliban zijn gsm op. U kreeg toen van deze persoon te horen dat u een ongelovige was en dat ze u zouden vinden en vermoorden. U probeerde daarna nog tevergeefs terug te bellen, maar uw vader zijn gsm stond uit. U belde daarna met uw moeder. Ze begon te wenen en zei dat u niet meer naar het dorp mocht terugkeren omdat de taliban op zoek was naar u. U vernam toen tevens dat de taliban uw vader had meegenomen en ze niet wist of hij nog leefde of niet.

U bleef daarna nog ongeveer twintig tot vijftig dagen bij deze vriend van uw vader in Basawol. Hij liet u op een bepaald ogenblik wel weten dat u niet langer bij hem kon blijven omdat hij bang was dat er hem ook iets zou overkomen. M. (...) regelde vervolgens uw reis naar het buitenland. Dit gebeurde met instemming van uw moeder. Na ongeveer een maand in Basawol te hebben verbleven, vatte u nu ongeveer twee jaar geleden uw reis naar België aan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Na uw vertrek uit het land werd uw vader vrijgelaten met de hulp van de ouderen van het dorp en keerde hij terug naar huis. Deze moesten toen een belofte doen aan de taliban om hem vrij te krijgen. Uw vader zou vrijgelaten worden om vervolgens zijn zoon, u, aan de taliban uit te leveren. Als uw vader hier niet in zou slagen dan zouden de ouderen uw vader terug naar de taliban brengen. Onderweg in Turkije sprak u met uw vader die ondertussen was vrijgelaten. Hij vertelde u niet terug te keren naar het dorp. Dit was de laatste keer dat u hem sprak. Na acht maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan. U diende hier op 19 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming. In contacten met uw familie in Afghanistan vroeg u na aankomst in België steeds naar uw vader. Na aandringen vernam u dat uw vader een tweede keer door de taliban werd ontvoerd en ditmaal ook door hen werd vermoord. Zijn overlijden dateert van ongeveer negen à tien maanden geleden. U vernam dit nieuws ongeveer een à anderhalve maand na zijn overlijden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te zullen worden omdat u geweigerd heeft om zich bij hen aan te sluiten. Omdat ze uw vader hebben vermoord, zullen ze u niet laten leven uit vrees ook dat u wraak zou nemen tegen hen voor de dood van uw vader.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: twee totaal onleesbare kopieën van documenten; een kopie van drie foto's van het graf van uw vader; een slecht leesbare kopie van een nietgedateerde dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader waarin deze tot de dood wordt veroordeeld; twee kopieën van documenten van de taliban over aalmoezen (zakat) en ushr; een kopie van een waarschuwing van de taliban gericht aan u en uitgereikt op 23 mei 2019, waarin u wordt opgeroepen zich bij hen te melden op straffe van een zware veroordeling bij niet naleving; een kopie van een verklaring van de dorpsouderen van het dorp Gerdai Ghaws over de ontvoering en het overlijden van uw vader; een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); en een kopie van de taskara van uw vader.

Op 3 juni 2022 stuurde u via uw advocate Céline Mandelblat een e-mail naar het CGVS waarin u verduidelijkt dat uw geboortedatum verkeerd werd genoteerd in de notities persoonlijk onderhoud CGVS en dat u niet op 01/01/2000 maar wel op 01/06/2001 bent geboren en waarin u daarnaast tevens stelt dat na het bezoek aan uw veld de taliban niet aangaf dat ze binnen twee weken zouden terugkomen om u

mee te nemen voor de jihad, zoals werd geschreven op pagina 14 van deze notities, maar wel dat ze u toen zeiden dat ze binnen twee dagen zouden terugkeren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u daar voor de taliban te vrezen hebt nadat u weigerde om zich bij hen aan te sluiten (Dienst Vreemdelingen Zaken, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 4 en Notities persoonlijk onderhoud CGVS (NPO), p. 26). U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

*Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde gedwongen rekrutering door de taliban. Zo stelde u dat de taliban naar het veld kwam waar u als landbouwer werkzaam was en u wou rekruteren om mee te doen aan de jihad. De taliban vond namelijk dat deelnemen aan de jihad beter was dan op de velden te werken (NPO, p. 16). U had het gevoel dat u niet kon weigeren en stemde daarom noodgedwongen in. Wat betreft uw verklaring Afghanistan verlaten te hebben uit vrees voor rekrutering door de taliban en omwille hiervan een vrees voor vervolging te koesteren in geval van terugkeer, dient er hier vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – zoals uit uw verklaringen blijkt is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien legde u in dit verband nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelde u dat in de periode van uw rekrutering de taliban ook aan vele andere dorpingen vroeg om deel te nemen aan de jihad (NPO, p.18). Het ging hier om de dorpingen P. (...), P. (...) en K. (...) (NPO, p.19). Zij verkeerden derhalve in dezelfde situatie als u. Gevraagd of u weet heeft wat er met hen ondertussen is gebeurd, bleef u het antwoord schuldig. U verklaarde dit niet te weten omdat ze in dezelfde periode als u door de taliban gevraagd werden om zich bij hen aan te sluiten, u hierna het dorp verliet en daardoor niet weet wat er met hen gebeurd is (NPO, P.19). Ondanks het feit dat u vanuit België bijna dagelijks contact heeft met uw familie in Afghanistan die nog steeds in hetzelfde dorp, alsook hetzelfde huis woont, bent u nog steeds niet op de hoogte van wat uw lotgenoten overkomen is (NPO, p.7-9). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien geen interesse vertoont om er meer over te weten te komen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de taliban (want zicht geven op uw eigen vrees bij terugkeer), is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Door dit alles is uw algemene geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.*

In dit verband kan overigens nog opgemerkt worden dat gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan enige problemen hebben gekend, u stelde dat sinds u vertrokken bent uit Afghanistan ze geen problemen hebben gehad omdat er in Afghanistan meestal geen problemen zijn voor vrouwen, enkel voor mannen (NPO, p. 8). Gevraagd of uw broer, als man enige daar van het gezin, dan geen problemen ondervond, antwoordde u dat hij te jong is en daardoor geen problemen kent (NPO, p. 8). Afgaande op uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken is uw broer momenteel minstens 16 jaar oud. Dat u zijn leeftijd opwerpt om aan te geven dat hij momenteel niet voor problemen met de taliban dient te vrezen, doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen, temeer u zelf initieel dacht dat u niet gerekruteerd ging worden door de taliban omdat u te jong was (NPO, p. 19), wat evenwel niet bleek te kloppen. Gezien uw voorgeschiedenis en eigen misvattingen omtrent uw rekrutering door de taliban is het toch opmerkelijk dat u geen enkele bedenking hebt omtrent uw broer als mogelijk doelwit van de taliban (NPO, p. 8 en 24).

Voorts dient gewezen te worden op meerdere incoherenties en andere tekortkomingen tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) aangaande de problemen van u en uw vader met de taliban en uw contacten met uw vader sinds uw vertrek uit het dorp Gerdai Ghaws.

Zo strookten uw opeenvolgende verklaringen niet over de inhoud van de telefonische bedreigingen die u van de taliban ontving. U gaf bij de DVZ aan dat de taliban de gsm van uw vader opnam en u toen meedeelden dat u niet meer gelovig was en ze u zeker gingen vermoorden (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Aanvankelijk stelde u hetzelfde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, met name dat ze u vertelden dat u een ongelovige was en dat ze u zouden vinden en vermoorden (NPO, p. 16). Toen u evenwel later tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud opnieuw naar de inhoud van dit gesprek werd gevraagd, stelde u ditmaal dat ze u toen aan de telefoon zeiden dat u bekeerd was en ze u niet met rust zouden laten (NPO, p. 22). U vervolgens gevraagd of dit het enige was dat ze zeiden, antwoordde u bevestigend (NPO, p. 22). Vervolgens geconfronteerd met deze inconsistentie, hierbij verwijzend naar uw eerdere verklaring dat ze u meedeelden dat ze u ook gingen vermoorden, antwoordde u dat beiden voor u hetzelfde is, dat de taliban u meedeelde dat u een ongelovige bent en u niet zou laten leven (NPO, p.22). Deze uitleg overtuigt niet. Uw incoherente verklaringen over de inhoud van dit gesprek, tasten uw geloofwaardigheid over uw beweerde gedwongen rekrutering door de taliban en uw problemen in dit verband met hen verder aan.

U legde daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen af over uw contacten met uw vader sinds uw vertrek uit uw dorp. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u gedurende de periode van acht maanden dat u onderweg was van Afghanistan naar België geen enkel contact had met uw familie. Het was pas na uw aankomst in België dat u met uw ouders sprak. U kwam toen te weten dat uw vader ontvoerd werd door de taliban (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3. 5). U kon toen evenwel niet meer (langer) praten met hem om te achterhalen hoelang hij door hen werd vastgehouden en wanneer hij werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit komt geheel niet overeen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U gaf allereerst tijdens dit onderhoud op het CGVS te kennen reeds in Afghanistan op de hoogte te zijn geweest van deze ontvoering van uw vader (NPO, p. 22). Wanneer u bovendien bij het begin van dit persoonlijk onderhoud gevraagd werd wanneer u de laatste keer met uw vader gepraat hebt, stelde u sinds uw vertrek uit uw huis nooit meer met hem gesproken te hebben (NPO, p.7). Tegen het einde van dit persoonlijk onderhoud verklaarde u in tegenstrijd met voorgaande – zowel met uw verklaringen afgelegd bij de DVZ als bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS - ditmaal dat uw vader na deze eerste ontvoering werd vrijgelaten en u met hem over de telefoon hierover praatte toen u in Turkije was. Hij raadde u toen aan niet terug te keren naar Afghanistan (NPO, p.22 - 23). Wanneer overigens naar uw contacten met uw familie na uw aankomst in België werd gevraagd, gaf u op het CGVS bovendien aan vanuit België niet meer met uw vader gesproken te hebben (NPO, p. 7). De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen met uw vader en uw contacten met hem na uw vertrek thuis, bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vrees voor de taliban.

Aanvullend op voorgaande kunnen tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat de door u neergelegde brief van de dorpsouderen van het dorp Gerdai Ghaws met geen woord rept over uw problemen met de taliban, de eerste ontvoering van uw vader door de taliban als gevolg van uw expliciete weigering zich bij de taliban aan te sluiten en de voorwaarden en omstandigheden van zijn vrijlating toen. Dit document vermeldt slechts de laatste ontvoering van uw vader op 19/3/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 9 juni 2021 volgens de westerse kalender), zijn overlijden en zijn begrafenis op 15/4/1400 (6 juli 2021). Dit is zeer verbazingwekkend aangezien de verklaring van de plaatselijke ouderlingen er net is gekomen na uw uitdrukkelijke vraag bij hen om uw persoonlijke problemen én de

dood van uw vader te bevestigen (NPO, p.14). Het is des te merkwaardiger in het licht van de actieve tussenkomst eerder van deze dorpsouderen bij de eerste ontvoering van uw vader. Het waren immers zij die hem toen onder voorwaarden konden vrij krijgen en zich hiervoor garant stelden. Het is in dit verband ook veelzeggend dat u niet bleek te weten wat er precies in deze brief geschreven staat. U verkeerde in de waan dat naast de dood van uw vader ook uw persoonlijke problemen hierin vermeld worden, quod non (NPO, p. 14). Verwacht mag worden dat u zich terdege informeerde over de inhoud van dit document, temeer ook daar dit document u inzicht verschaft in de omstandigheden van de dood van uw vader, zaken waar u nu over in het duister tast (cf. infra). Deze vaststellingen ondermijnen nog verder het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde problemen met de taliban.

Ook het gedrag van uw vader na zijn eerste vrijlating doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde immers dat uw vader met behulp van dorpsouderen na zijn eerste ontvoering door de taliban werd vrijgelaten. Dit gebeurde op voorwaarde dat hij vervolgens u aan de taliban zou uitleveren. Indien hij hier niet in zou slagen dan zou uw vader naar de taliban teruggebracht worden. De dorpsouden maakten deze belofte aan de taliban (NPO, p.23). In het licht van deze vaststelling en wetende dat u zich reeds in het buitenland bevond en niet zou terugkeren naar Afghanistan – u had immers vanuit Turkije telefonisch contact met uw vader die u over zijn vrijlating inlichtte en u de raad gaf zeker niet terug te keren naar Afghanistan – is het verwonderlijk dat uw vader na zijn eerste vrijlating het risico nam in uw regio van herkomst te blijven. Dit is weinig ernstig.

Voorts blijkt ook dat u een opvallend gebrek aan kennis vertoont over de vermeende ontvoeringen van uw vader. Zo gaf u aan niet te weten wanneer uw vader voor de eerste keer werd vrijgelaten omdat u toen onderweg was (NPO, p. 23). Dit overtuigt niet om uw gebrekkige kennis op dit punt te verklaren, zeker niet in het licht van de vaststelling dat u na zijn vrijlating hierover sprak met zowel uw moeder als uw vader zelf (NPO, p. 23). Verwacht mag worden dat u in dit verband meer informatie kan verschaffen. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Dat u dergelijke zaken toen niet hebt gevraagd is opmerkelijk. U had hiernaar trouwens ook naderhand kunnen polsen in uw frequente contacten met uw familie in Afghanistan (NPO, p. 7). Verder bleek u ook volledig in het gewis over het tijdstip van de tweede ontvoering van uw vader (NPO, p. 23). Dat u hiernaar evenmin ooit vroeg bij uw moeder is evenmin ernstig (NPO, p. 23). Verwacht mag worden dat u ook in dit verband meer informatie kan verschaffen en zich hierover terdege geïnformeerd heeft. Trouwens wordt de datum van zijn tweede ontvoering door de taliban vermeld in voornoemde brief van de dorpsouderen van uw dorp (!). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn en dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Aan de voorgelegde documenten kan bijgevolg geen bewijskracht aan gegeven worden. Dat hieraan trouwens geen bewijskracht kan gegeven worden blijkt nog uit een aantal andere vaststellingen. Zo stemt het vooreerst tot nadenken dat u de inhoud van het merendeel van deze documenten niet bleek te kennen (NPO, p. 11 tem 14). Uw tegenwerping dat u deze documenten pas recent heeft ontvangen en niet in staat bent deze te lezen, overtuigt allerminst. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in tussentijd de tijd zou gevonden hebben om deze documenten via hulp van derden ook effectief te lezen, temeer uw bewering dat deze documenten een bewijs vormen van uw problemen in Afghanistan (NPO, p. 10 tem 14). Uw nalaten ter zake ondermijnt verder de ernst van uw vrees. Daarenboven blijkt één van deze documenten een waarschuwing aan uw adres van de taliban gedateerd op 23 mei 2019, waarin wordt aangegeven dat u zich bij hen dient te melden op straffe van een zware veroordeling bij niet naleving. Niet alleen repte u over dit probleem met geen woord tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, luidens uw verklaringen afgelegd op het CGVS begon u overigens pas ergens rond augustus of september 2020 – u was immers ongeveer acht maanden onderweg naar België en werd ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan aangesproken door de taliban om zich bij hen te voegen – de eerste keer ernstige problemen te kennen met de taliban (verklaring DVZ, vraag 32 en NPO, p. 15). Niet alleen ondermijnt ook

dit de bewijskracht van de door u neergelegde documenten, deze vaststelling ondermijnt ook bijkomend de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan met taliban.

De opmerkingen die uw advocate op 3 juni 2022 per e-mail overmaakte aan het Commissariaat-generaal zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. Ze hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan***

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel

volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mohmand Dara. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

U haalde verder aan bij terugkeer naar Afghanistan er door de taliban van beschuldigd te zullen worden geen moslim te zijn omdat u naar een niet-moslimland bent gekomen en hier bescherming hebt gevraagd (NPO, p. 33). Uw advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat u door uw verblijf hier in België verwesterd bent. De taliban zal u ervan beschuldigen geen goede moslim te zijn, ongelovig te zijn en u daarvoor vermoorden. U zal wegens het feit dat u in een niet-islamitisch land bent opgegroeid als een verrader worden beschouwd (NPO, p. 33).

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst (cf supra). Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgelooft aan te hangen (NPO, p. 4). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, en de miskenning van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan door in te gaan op de motieven voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de motieven omtrent de gedwongen rekrutering, het lot van andere rekruten en de problemen van zijn familie stelt hij vooreerst dat de gedwongen rekrutering met de nodige voorzichtigheid geanalyseerd moet worden aangezien het EASO rapport "Recruitment by Armed Groups" van september 2016 dateert en de informatie omtrent gedwongen rekrutering in het EUAA rapport van april 2022 laatst is geüpdatet in december 2020. Vervolgens citeert hij met nadruk uit het EUAA rapport van april 2022. Tevens stelt hij: "Wat betreft de andere dorpelingen die door de Taliban werden bedreigd, vroeg verzoeker zijn moeder om nieuws. Meer informatie over hen kon ze niet krijgen. Wat ten slotte de problemen van zijn familie betreft, kan verzoeker alleen herhalen wat zijn moeder hem vertelde. Ze wilde haar zoon beschermen en vermeed hem alle gebeurtenissen uit te leggen die sinds zijn vertrek hadden plaatsgevonden. Sinds de aankondiging van het overlijden van de vader van verzoeker, heeft zijn moeder geprobeerd hem te beschermen door hem weinig uit te leggen over hun dagelijks leven. Verzoeker drong er bij zijn familie op aan om uit te zoeken of ze problemen hadden ondervonden, maar ze antwoordden ontkennend." Omtrent de motieven inzake de inconsistenties tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS betoogt verzoeker: "In tegenstelling met de stelling van tegenpartij, is er geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker. Wat verzoeker wilde uitleggen, is dat de Taliban hem vertelden dat hij een ongelovige was en dreigden hem te vermoorden. Verzoeker is analfabeet en kan dus niet lezen of schrijven. Hij ging nooit naar school en werkte op de velden van zijn familie totdat hij Afghanistan verliet. Zijn opleidingsniveau wordt door tegenpartij niet in twijfel getrokken.

Het is dan ook volkomen overdreven en stereotiep om bepaalde termen die tijdens zijn interviews worden gebruikt te behouden wanneer uit zijn verklaringen blijkt dat de Taliban hem met de dood bedreigden.” Voorts stelt hij over de inconsistente verklaringen met betrekking tot het contact met zijn vader: “Het is duidelijk dat er enige verwarring was tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker handhaaft zijn versie volgens de welke hij slechts één contact had met zijn vader toen hij in Turkije was, daarna had hij gedurende de rest van zijn reis geen contact meer met zijn familie. Wat verzoeker wilde uitleggen, is dat hij tijdens zijn gesprek bij DVZ geen contact meer had met zijn familie en dat hij daarom niet wist dat zijn vader voor de tweede keer werd ontvoerd (PO p.7): (...). Het was pas na zijn interview bij DVZ dat hij contact had met zijn moeder, die hem uiteindelijk bekende dat zijn vader door de Taliban werd ontvoerd en vermoord”. Verzoeker vervolgt zijn betoog door in te gaan op de motieven met betrekking tot de brief van de dorpsouderen, de houding van zijn vader na diens eerste ontvoering en zijn gebrek aan kennis omtrent de ontvoering van zijn vader. Hieromtrent argumenteert hij als volgt: “Verzoeker kan niet uitleggen waarom de dorpsoudsten geen melding hebben gemaakt van de eerste ontvoering en vrijlating van zijn vader. Verzoeker zal echter proberen een nieuw attest van de oudsten van zijn dorp te verkrijgen betreffende deze feiten. Wat betreft het feit dat zijn vader na zijn vrijlating in zijn dorp achterbleef, moet worden opgemerkt dat zijn vader een oudere man is en dat zijn vrouw en drie van zijn kinderen nog steeds in het ouderlijk huis woonden. Zijn vader had zeker niet de middelen om te vluchten. Verzoeker werkte met zijn vader op de velden, wat hun enige bron van inkomsten was. Aangezien verzoeker zich in Europa bevond, moest zijn vader weer aan het werk om zijn gezin te onderhouden. Met het oog op de hongersnood die vandaag nog steeds heerst in Afghanistan, moest hij de keuze maken tussen vluchten en de rest van zijn familie opofferen of bij hen blijven en hen in staat stellen zichzelf te voeden. Zijn vader heeft daarom de keuze gemaakt zichzelf op te offeren en voor zijn gezin te zorgen in de tijd die hij nog had. Ten slotte, als verzoeker niet veel informatie heeft over de ontvoeringen van zijn vader, is dat omdat zijn ouders hem altijd wilden beschermen. Verzoeker was weg van zijn familie en maakte zich grote zorgen over wat er met hen zou kunnen gebeuren. Zijn ouders wilden hem niet verder verontrusten door hem deze gebeurtenissen tot in detail uit te leggen. Er dient herinnerd dat verzoeker een jonge man van 22 is die al veel ontberingen heeft doorgemaakt. Zijn ouders probeerden hem eenvoudigweg te beschermen door hem alleen de noodzakelijke informatie te verstrekken. Verzoeker probeerde natuurlijk via zijn moeder informatie te bemachtigen, maar zij weigerde die te verstrekken.” Omtrent de motieven over de documenten die hij heeft neergelegd doet hij gelden: “Verzoeker heeft verschillende documenten ingediend, in het bijzonder: foto’s van het graf van zijn vader; een kopie van een dreigbrief van de taliban gericht aan zijn vader; kopieën van documenten van de taliban over aalmoezen en ushr; een kopie van een waarschuwing dd. 23.05.2019 van de taliban gericht aan verzoeker, waarin verzoeker wordt opgeroepen zich bij hen te melden op straffe van een zware veroordeling bij niet naleving; een kopie van een verklaring van de dorpsouderen; een kopie van zijn taskara en van de taskara van zijn vader. Verzoeker voert geen enkel element aan om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken, behalve dat er corruptie aanwezig is in Afghanistan. Het is echter niet omdat er corruptie is in Afghanistan dat elke Afghaans document een vervalsing is. Het was aan tegenpartij om uit te leggen of elk document, afzonderlijk genomen, een vervalsing zou zijn, wat tot hertoe niet gebeurde. Zoals verzoeker verklaarde, stuurde zijn moeder hem deze documenten via Whatsapp. Verzoeker is analfabeet en kan niet lezen of schrijven. Zijn moeder heeft hem daarom kort de inhoud van de documenten uitgelegd, zonder de inhoud van elk document afzonderlijk te specificeren. Toen de officier hem elk document afzonderlijk liet zien, kon hij niet onderscheiden welk document het was. Tegenpartij had rekening moeten houden met het kwetsbare profiel van verzoeker, een jonge analfabeet. Verzoeker heeft getracht zoveel mogelijk bewijsmateriaal te verzamelen om de problemen in Afghanistan aan te tonen. Deze documenten moeten dus in aanmerking worden genomen bij de analyse van zijn asielerzoek.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij vangt aan met een betoog omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan door te stellen dat de situatie er zeer onstabiel blijft en er geen aanwijzingen zijn dat de situatie zodanig gestabiliseerd zou zijn dat het risico voor een burger naar behoren kan worden beoordeeld op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit staft hij door te verwijzen naar de EASO “Country Guidance Afghanistan” van november 2021, de EUAA “Country Guidance Afghanistan” van april 2022 en arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Daarbij houdt verzoeker voor dat verwerende partij had moeten onderzoeken of er sprake was van persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker die het risico op willekeurig geweld zouden kunnen vergroten. Ook klaagt hij aan dat verwerende partij geen analyse heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar. Met betrekking tot deze regio verwijst verzoeker naar EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 (p. 156-157).

Voorts gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij stelt, onder verwijzing naar een verklaring van het Wereldvoedselprogramma en een rapport van Human Rights

Watch (stukken 2 & 3), dat er hongersnood is in Afghanistan en dat de socio-economische situatie er alarmerend is. Daarbij stelt verzoeker dat deze situatie te wijten is aan het handelen van specifieke actoren, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. In dit kader wijst verzoeker erop dat het EASO COI rapport van januari 2022 blijk geeft van een groot gebrek aan informatie over de situatie in het land en dat een aantal bronnen is gestopt met het publiceren of bijwerken van documenten die belangrijk waren voor de productie van COI over Afghanistan (p. 11). Verzoeker stelt dat de situatie daarom met grote gematigdheid moet worden geanalyseerd. Verzoeker erkent ten tweede dat de huidige crisis gedeeltelijk verband houdt met droogte, maar deze droogte politieke oorzaken heeft. Hij stelt dat Afghanistan een land is waarvan de geografie niet erg bevorderlijk is voor de landbouw nu slechts 12 % van het land als bebouwbaar wordt beschouwd en dat veel landbouwinstallaties verwoest zijn in oorlogsperiodes en de massale ontheemdenbewegingen tot een toename van het areaal voor de papaverteelt wordt gebruikt wat de voedselonzeekerheid verergert (stuk 4). Verder stelt verzoeker dat de internationale hulp afgesneden is na de machtsovername van de Taliban (stuk 5) en dat in deze context de Taliban voedsel en geld afpersen van gemeenschappen en dorpelingen dwingen hen te voeden. De huidige humanitaire crisis is duidelijk het directe en indirecte gevolg van specifieke acties van specifieke actoren, zo betoogt verzoeker is dit ook de oorzaak van de financiële crisis in Afghanistan. Daarbij stelt verzoeker, onder verwijzing naar arrest nr. 270 813 van de Raad dat de huidige hongersnood in Afghanistan in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 die aanleiding gaf tot het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, waarin het Hof oordeelde dat het feit dat de droogte heeft bijgedragen tot humanitaire crisis niet voldoende is om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten.

Verzoeker gaat daarna in op de motieven met betrekking tot zijn verwestering. In dit kader verwijst hij eerst naar het Nansen rapport *“De nood aan bescherming van Hazara’s in Afghanistan”* (internetlink) (p. 11, 13) en het EASO COI rapport, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022 om het risico voor mensen die gepercipieerd worden als verwesterd in Afghanistan te staven. Verzoeker stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd kan worden doordat hij al anderhalf jaar in België verblijft. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar arrest nr. 270 813 van de Raad dat zijn verwestering onderzocht moet worden.

Verzoeker besluit zijn betoog: *“Tegenpartij betwist niet dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt en afkomstig is uit Gerdai Ghaws. Er is dus geen reden om de rest van zijn verhaal in twijfel te trekken. Er moet worden geconcludeerd dat verzoeker bij zijn terugkeer het risico te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de veiligheidssituatie en de alarmerende sociaal-economische situatie in Afghanistan loopt. Bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van verzoekers verhaal heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoeker in haar geheel te hebben onderzocht. Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken.”*

Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande in hoofddorde de toekenning van het statuut van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In subsidiaire orde vraagt hij dat de Raad hem de subsidiaire bescherming verleent op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Weigeringsbeslissing dd. 09.09.2022 en brief kennisgeving van 09.09.2022;
2. Persbericht dd. 25.01.2022 du Wereldvoedselprogramma;
3. Uittreksel uit het rapport van Human Rights Watch dd 01.03.2022;
4. Artikel van de website *“The Conversation”* dd 08.02.2022;
5. Artikel van de website *“Le Monde”* dd 07.01.2022;
6. Aanstelling voor rechtsbijstand.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 december 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.p

df; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt ter in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 december 2022 waarin volgende elementen ter kennis worden gebracht: (1) 2 foto's van verzoekers overleden vader; (2) 2 foto's van de begrafenis van zijn vader en (3) een brief van de maleks van verzoekers dorp aangevuld met de vertaling hiervan en identiteitsdocumenten van de betrokken maleks.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen

tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker foto's neer van zijn taskara en de taskara van zijn vader (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 8 & 10).

De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Gerdai Ghaws in district Mohmand Dara in de provincie Nangarhar.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker, toen hij op zijn veld werkte, door de taliban aangesproken om mee te doen aan de jihad. Verzoeker stemde uit schrik toe maar zei dat hij eerst voor zijn zieke vader moest zorgen, waarop de talibanleden zeiden dat ze twee dagen later opnieuw naar het veld zouden komen. Verzoeker vertelde dit aan zijn vader die hem verbood nog naar de velden te gaan. Zijn vader besloot vervolgens om hem in

veiligheid te brengen bij een vriend in Basawol. Verzoeker zou hier een week verblijven en belde iedere dag zijn vader. Op de vierde dag werd de telefoon echter niet opgenomen door zijn vader, maar wel door een lid van de taliban. Deze zei dat verzoeker een ongelovige was en dat hij vermoord zou worden. Vervolgens werd de gsm van verzoekers vader uitgeschakeld. Verzoeker belde hierna naar zijn moeder die hem wist te vertellen dat de taliban hem zochten en dat zijn vader ontvoerd was. Hierna verbleef verzoeker nog twintig tot vijftientig dagen bij de vriend van zijn vader tot deze hem zei dat het te gevaarlijk werd om hem nog onderdak te bieden. Met instemming van verzoekers moeder regelde deze vriend verzoekers reis naar het buitenland. Verzoeker reisde vervolgens via verschillende landen naar België, waar hij ongeveer 8 maanden zou toekomen. Na zijn vertrek uit het land werd zijn vader onder voorwaarde dat hij zijn zoon zou overleveren, vrijgelaten met de hulp van de ouderen van het dorp en keerde terug naar huis. Onderweg sprak verzoeker toen hij in Turkije was met zijn vader die ondertussen was vrijgelaten. Deze vertelde verzoeker niet terug te keren naar het dorp. Dit was de laatste keer dat verzoeker met zijn vader contact had. Na verzoekers aankomst in België vernam hij dat zijn vader een tweede maal ontvoerd en daarna gedood werd door de taliban. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban gedood te worden.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota's, de beschikbare landeninformatie, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoekers relaas met betrekking tot de poging tot (gedwongen) rekrutering door de taliban niet overeenstemt met de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Uit de door verwerende partij aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine die onderwezen waren in madrassa's rekruteerden en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 69). Rekrutering vond plaats in de moskeeën en via persoonlijke netwerken en families van strijders volgens sommige experts (EASO, *Afghanistan. Anti-Government Elements. Country of Origin Information Report*, August 2020, p. 21). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, *Recruitment by Armed Groups* p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt worden als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood.

Gezien deze informatie zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de rekruteringspoging van de taliban weinig aannemelijk.

Ten eerste blijkt dat gedwongen individuele rekrutering door de taliban, zoals beschreven door verzoeker eerder uitzonderlijk voorkwam en de mate waarin ertoe werd overgegaan afhing van de concrete omstandigheden. Hoewel dit niet betekent dat zulke rekrutering nooit voorkwam, en dus ook niet uitsluit dat verzoeker er het voorwerp van was, betekent dit wel dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van een relaas gebaseerd op gedwongen rekrutering door de taliban rekening gehouden moet worden met het uitzonderlijke karakter ervan en dienen verzoekers verklaringen mede in dit licht beoordeeld te worden. In het licht van de uitzonderlijkheid van gedwongen rekrutering door de taliban stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaring dat er velen gevraagd werden om mee te doen aan de jihad, bedenkelijk is (notities PO, p. 18). Ten tweede valt de rekruteringsmethode die op verzoeker zou zijn toegepast niet te rijmen met de rekruteringsstrategie die de taliban volgens de beschikbare landeninformatie doorgaans hanteerde en de locaties waar zij poogden nieuwe strijders te aan te trekken.

Verzoeker verklaarde immers dat hij op een dag werd aangesproken door taliban leden op zijn veld en dat deze toen vertelde over de jihad en de voordelen ervan (notities PO, p. 16). Dit strookt niet met de informatie zoals hierboven toegelicht en waaruit blijkt dat vooral Pashtoen mannen die werden onderwezen in de Madrassas werden gevisieerd en dat daarbij veeleer een beroep werd gedaan op persoonlijke netwerken of families van strijders en mits tussenkomst van de stamoudsten of het hoofd van de familie. Dat verzoeker zonder meer individueel en rechtstreeks zou benaderd zijn geweest op zijn veld zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, lijkt dan ook in de Afghaanse context veeleer ongeloofwaardig, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dat de informatie waarop deze vaststellingen zijn gebaseerd dateert van september 2016 en december 2020 respectievelijk doet geen afbreuk aan de validiteit ervan. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten plaatsgevonden hebben, ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, met name rond september-oktober 2020, vermits zijn reis naar België ongeveer 8 maanden duurde, hij kort nadat hij werd aangesproken vertrok en uit het administratief dossier blijkt dat hij op 19 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. De beschikbare landeninformatie, die betrekking heeft op de rekruteringsstrategieën door de taliban voor machtsovername, en waarvan het meest recente rapport dateert van augustus 2020 is dus wel degelijk relevant voor de beoordeling van verzoekers verklaringen hierover. Zo uit deze informatie inderdaad kan blijken dat in bepaalde omstandigheden de taliban wel overgingen tot gedwongen rekrutering, bijvoorbeeld in situaties van druk waarin ze nood hadden aan strijders, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld toont verzoeker verder ook niet aan dat dit het geval was in verzoekers dorp in de periode waarin hij de rekruteringspoging situeert, noch kan dit blijken uit zijn verklaringen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn jongere broer, die nog steeds in Afghanistan verblijft, ook na zijn vertrek ongemoeid werd gelaten. Indien verzoeker zich daadwerkelijk aan rekrutering door de taliban zou hebben onttrokken en zijn vader nadien had moeten beloven om verzoeker aan de taliban over te dragen, lijkt het weinig aannemelijk dat verzoekers broer daarbij ongemoeid werd gelaten, nu verzoeker zelf aanvankelijk dacht dat hij niet gerekruteerd zou worden omdat hij te jong is, terwijl hij wel degelijk zou gevisieerd zijn door de taliban. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“In dit verband kan overigens nog opgemerkt worden dat gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan enige problemen hebben gekend, u stelde dat sinds u vertrokken bent uit Afghanistan ze geen problemen hebben gehad omdat er in Afghanistan meestal geen problemen zijn voor vrouwen, enkel voor mannen (NPO, p. 8). Gevraagd of uw broer, als man enige daar van het gezin, dan geen problemen ondervond, antwoordde u dat hij te jong is en daardoor geen problemen kent (NPO, p. 8). Afgaande op uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken is uw broer momenteel minstens 16 jaar oud. Dat u zijn leeftijd opwerpt om aan te geven dat hij momenteel niet voor problemen met de taliban dient te vrezen, doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen, temeer u zelf initieel dacht dat u niet gerekruteerd ging worden door de taliban omdat u te jong was (NPO, p. 19), wat evenwel niet bleek te kloppen. Gezien uw voorgeschiedenis en eigen misvattingen omtrent uw rekrutering door de taliban is het toch opmerkelijk dat u geen enkele bedenking hebt omtrent uw broer als mogelijk doelwit van de taliban (NPO, p. 8 en 24).”*

Door louter te stellen dat zijn moeder hem geen informatie gaf over hun problemen omdat zij hem wilden beschermen, slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen. Zo verklaarde dat zijn moeder steeds excuses maakte wanneer hij naar zijn vader vroeg en pas na het interview bij de DVZ te weten kwam wat er met hem gebeurde (notities PO, p. 7) stelt de Raad vast dat nergens kan blijken dat hij verklaarde dat zijn moeder informatie zou achtergehouden hebben met betrekking tot zijn broer, maar integendeel verklaarde dat zijn broer te jong was en geen problemen had (notities PO, p. 8), zodat dit geenszins kan verklaren waarom verzoekers broer, in tegenstelling tot verzoeker, wel ongemoeid zou zijn gelaten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het contact dat verzoeker met zijn vader zou gehad hebben sinds zijn vertrek van thuis. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“U legde daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen af over uw contacten met uw vader sinds uw vertrek uit uw dorp. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u gedurende de periode van acht maanden dat u onderweg was van Afghanistan naar België geen enkel contact had met uw familie. Het was pas na uw aankomst in België dat u met uw ouders sprak. U kwam toen te weten dat uw vader ontvoerd werd door de taliban (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3. 5). U kon toen evenwel niet meer (langer) praten met hem om te achterhalen hoelang hij door hen werd vastgehouden en wanneer hij werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit komt geheel niet overeen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U gaf allereerst tijdens dit onderhoud op het CGVS te kennen reeds in Afghanistan op de hoogte te zijn geweest van deze ontvoering van uw vader (NPO, p. 22). Wanneer u bovendien bij het begin van dit persoonlijk onderhoud gevraagd werd wanneer*

u de laatste keer met uw vader gepraat hebt, stelde u sinds uw vertrek uit uw huis nooit meer met hem gesproken te hebben (NPO, p.7). Tegen het einde van dit persoonlijk onderhoud verklaarde u in tegenstrijd met voorgaande – zowel met uw verklaringen afgelegd bij de DVZ als bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS - ditmaal dat uw vader na deze eerste ontvoering werd vrijgelaten en u met hem over de telefoon hierover praatte toen u in Turkije was. Hij raadde u toen aan niet terug te keren naar Afghanistan (NPO, p.22 - 23). Wanneer overigens naar uw contacten met uw familie na uw aankomst in België werd gevraagd, gaf u op het CGVS bovendien aan vanuit België niet meer met uw vader gesproken te hebben (NPO, p. 7). De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen met uw vader en uw contacten met hem na uw vertrek thuis, bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vrees voor de taliban.”

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij stelt dat er enige verwarring was tijdens zijn interview op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud wilde uitleggen dat hij tijdens zijn gesprek bij de DVZ geen contact meer had met zijn familie en daarom niet wist dat zijn vader voor de tweede keer werd ontvoerd. Verzoeker staat vooreerst geenszins dat of hoe er verwarring zou zijn opgetreden tijdens zijn interview bij de DVZ. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker bij aanvang van dit onderhoud, hiernaar gevraagd, bevestigde dat het onderhoud bij de DVZ zeer goed is verlopen en dat hij daar geen problemen heeft opgemerkt (notities PO, p. 3). In zoverre in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker bedoelde dat hij pas na zijn aankomst in België te weten kwam dat zijn vader een tweede keer ontvoerd was en voor het overige volhardt in zijn verklaring dat hij slechts één contact had met zijn vader toen hij in Turkije was, kan dit niet verklaren waarom hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde, gevraagd wanneer de laatste keer was dat hij met zijn vader heeft gepraat, verklaarde *“sinds ik ben vertrokken uit mijn huis heb ik nooit meer met hem kunnen praten”* (notities PO, p. 7) en later verklaarde dat hij hem wel sprak toen hij in Turkije was. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen hierover, die betrekking hebben op een kernelement in zijn relaas, met name de represailles die zijn vader zou ondergaan hebben omwille van het feit dat verzoeker zijn belofte niet zou hebben gehouden om deel te nemen aan de jihad, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook met betrekking tot de bedreiging die verzoeker telefonisch zou gekregen hebben zijn verzoekers verklaringen niet eenduidig. Zoals vastgesteld in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eerst dat hij met de dood zou zijn bedreigd, terwijl hij later tijdens het onderhoud verklaarde dat de taliban zouden gedreigd hebben om hem niet met rust te laten en deze laatste versie nogmaals bevestigde, gevraagd of dit het enige was wat zij zeiden. Zelfs rekening houdende met verzoekers verklaring dat hij analfabeet is, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het om wezenlijk verschillende bedreigingen gaat die niet zonder meer kunnen uitgelegd worden door verzoekers stelling dat deze bedreigingen hetzelfde zijn voor hem.

Voorts stelt de Raad vast dat de inhoud van de brief van de dorpsouderen die verzoeker neerlegde bij het CGVS, en die werd opgesteld op vraag van verzoeker om zijn persoonlijke problemen en de dood van zijn vader te bevestigen, slechts de beweerdelijk tweede ontvoering van verzoekers vader, zijn overlijden en begrafenis vermeldt, maar dat hierin geen gewag wordt gemaakt van de eerste ontvoering van verzoekers vader als gevolg van verzoekers weigering om de taliban te vervoegen voor de jihad. Verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing omtrent dit document als volgt: *“Aanvullend op voorgaande kunnen tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat de door u neergelegde brief van de dorpsouderen van het dorp Gerdai Ghaws met geen woord rept over uw problemen met de taliban, de eerste ontvoering van uw vader door de taliban als gevolg van uw expliciete weigering zich bij de taliban aan te sluiten en de voorwaarden en omstandigheden van zijn vrijlating toen.*

Dit document vermeldt slechts de laatste ontvoering van uw vader op 19/3/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 9 juni 2021 volgens de westerse kalender), zijn overlijden en zijn begrafenis op 15/4/1400 (6 juli 2021). Dit is zeer verbazingwekkend aangezien de verklaring van de plaatselijke ouderlingen er net is gekomen na uw uitdrukkelijke vraag bij hen om uw persoonlijke problemen én de dood van uw vader te bevestigen (NPO, p.14). Het is des te merkwaardiger in het licht van de actieve tussenkomst eerder van deze dorpsouderen bij de eerste ontvoering van uw vader. Het waren immers zij die hem toen onder voorwaarden konden vrij krijgen en zich hiervoor garant stelden. Het is in dit verband ook veelzeggend dat u niet bleek te weten wat er precies in deze brief geschreven staat. U verkeerde in de waan dat naast de dood van uw vader ook uw persoonlijke problemen hierin vermeld worden, quod non (NPO, p. 14). Verwacht mag worden dat u zich terdege informeerde over de inhoud van dit document, temeer ook daar dit document u inzicht verschaft in de omstandigheden van de dood van uw vader, zaken waar u nu over in het duister tast (cf. infra). Deze vaststellingen ondermijnen nog verder het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde problemen met de taliban.”

In het verzoekschrift stelt verzoeker niet te kunnen uitleggen waarom de dorpsoudsten geen melding hebben gemaakt van de eerste ontvoering en vrijlating van zijn vader en dat hij zal proberen een nieuw attest van de dorpsoudsten te verkrijgen. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker een kopie neer van een brief van de stamoudsten en bewoners van het dorp Gard-i-Ghaus dat blijkens de voor eensluidend verklaarde vertaling gedateerd is op 26 september 2022 (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met dit document de gereede twijfels in de bestreden beslissing met betrekking tot de eerste brief van de dorpsoudsten die hij bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde, niet weet weg te nemen.

De Raad stelt immers vast dat de brief die verzoeker neerlegt, die zoals hij zelf in het verzoekschrift aangeeft, op vraag van verzoeker is opgesteld en dateert van na de bestreden beslissing, louter de in de bestreden beslissing vastgestelde ontbrekende elementen bevatten. Verder bevat deze brief enige uitleg waarom de eerste brief geen melding maakte van de voorgehouden eerste ontvoering of de rol die de auteurs hierin zouden gespeeld hebben. Noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota wordt hierover evenmin enige toelichting gegeven. Uit dit alles blijkt dat het enige doel van de brief het bevestigen van eerder ontbrekende elementen is, zodat, gezien het uitgesproken gesolliciteerd karakter ervan, hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht en dit document bijgevolg ook niet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover kan herstellen. Verder stelt de Raad ook vast dat de kopieën van de identiteitsdocumenten van de maliks die eveneens aan de aanvullende nota worden toegevoegd onleesbaar zijn en een aantal van deze documenten niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Verzoeker weet voorts de motieven omtrent zijn beperkte kennis van de inhoud van de eerste brief van de dorpsoudsten niet te verklaren door te stellen dat zijn ouders hem probeerden te beschermen. De Raad stelt immers vast dat volgens verzoekers verklaringen zijn moeder de persoon is die de documenten had en er foto's van nam en naar hem opstuurde (notities PO, p. 11), en dat zij de persoon was die via de maliks/de ouders van het dorp liet bevestigen wat de inhoud van de brief was (notities PO, p. 14). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat zij hem trachtte te beschermen door hem enkel de noodzakelijke informatie te sturen of dat zijn moeder heeft geweigerd hem deze informatie te verschaffen zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Tenslotte stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde foto's van zijn overleden vader niet kan afgeleid worden dat het daadwerkelijk om verzoekers vader gaat en dat verder hieruit ook niet kan blijken in welke omstandigheden deze persoon overleden is, zodat deze foto's evenmin verzoekers verklaringen kunnen staven en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de gebrekkige kennis van verzoeker met betrekking tot de voorgehouden ontvoeringspogingen van zijn vader en kan hij niet preciseren wanneer zijn vader na de eerste ontvoering werd vrijgelaten noch wanneer zijn vader een tweede keer werd ontvoerd. De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker ook na zijn aankomst in België in contact stond met zijn familie, en met name zijn moeder, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker in staat moet geweest zijn om zich verder te informeren hierover en hierover meer gedetailleerde informatie te verstrekken. De vaststelling dat hij hiertoe in gebreke blijft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Het gaat immers om kern aspecten van zijn vluchtrelaas, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover meer informatie zou trachten te verwerven. Waar in het verzoekschrift andermaal wordt verwezen naar het feit dat zijn familie hem niet wou verontrusten, kan dit niet overtuigen. Immers verzoeker verklaart zelf dat hij na het interview bij de DVZ op de hoogte kwam van het lot van zijn vader, zodat er geen enkele reden meer was waarom zijn familie in Afghanistan nog informatie zou moeten achterhouden om hem niet verder te verontrusten.

De Raad stelt vast dat ook de andere door verzoeker bij indiening van zijn beschermingsverzoek neergelegde documenten de bovenstaande analyse niet kunnen ombuigen. Met betrekking tot de deze documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. (...) Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Aan de voorgelegde documenten kan bijgevolg geen bewijskracht aan gegeven worden. Dat hieraan trouwens geen bewijskracht kan gegeven worden blijkt nog uit een aantal andere vaststellingen. Zo stemt het vooreerst tot nadenken dat u de inhoud van het merendeel van deze documenten niet bleek te kennen (NPO, p. 11 tem 14). Uw tegenwerping dat u deze documenten pas recent heeft ontvangen en niet in staat bent deze te lezen, overtuigt allermindst. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in tussentijd de tijd zou gevonden hebben om deze documenten via hulp van derden ook effectief te lezen, temeer uw bewering*

dat deze documenten een bewijs vormen van uw problemen in Afghanistan (NPO, p. 10 tem 14). Uw nalaten ter zake ondermijnt verder de ernst van uw vrees. Daarenboven blijkt één van deze documenten een waarschuwing aan uw adres van de taliban gedateerd op 23 mei 2019, waarin wordt aangegeven dat u zich bij hen dient te melden op straffe van een zware veroordeling bij niet naleving. Niet alleen repte u over dit probleem met geen woord tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, luidens uw verklaringen afgelegd op het CGVS begon u overigens pas ergens rond augustus of september 2020 – u was immers ongeveer acht maanden onderweg naar België en werd ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan aangesproken door de taliban om zich bij hen te voegen – de eerste keer ernstige problemen te kennen met de taliban (verklaring DVZ, vraag 32 en NPO, p. 15). Niet alleen ondermijnt ook dit de bewijskracht van de door u neergelegde documenten, deze vaststelling ondermijnt ook bijkomend de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan met taliban.”

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij stelt dat niet elk Afghaans document een vervalsing is omdat er veel corruptie is in Afghanistan. Met dit betoog gaat verzoeker er immers aan voorbij dat gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot document fraude in Afghanistan (COI Focus, *Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) er inderdaad omzichtig dient omgesprongen te worden met documenten uit Afghanistan. Deze omzichtigheid is des te meer gerechtvaardigd gezien de correcte vaststellingen met betrekking tot de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten.

Waar verzoeker nog opwerpt dat verwerende partij rekening had moeten houden met verzoekers kwetsbare profiel als jonge analfabeet, en hij niet kon onderscheiden om welk document het ging toen ze hem getoond werden door de dossierbehandelaar, blijkt uit de bestreden beslissing en het voorgaande deze documenten zowel inhoudelijk beoordeeld werden en dat daarbij rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij niet in staat was ze te lezen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker de tijd had om met de hulp van derden kennis te nemen van de inhoud van deze documenten, wat overigens ook blijkt uit wat zijn verklaring dat hij de inhoud van de eerste brief van de dorpsoudsten die hij bij het CGVS neerlegde via zijn moeder door deze dorpsoudsten liet bevestigen. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat de door verzoeker neergelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld en dat met deze documenten werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Bovendien kan zijn gebrek aan scholing de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in vluchtrelaas, zoals hierboven vastgesteld, niet verklaren. Ook van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart analfabeet te zijn, kan immers worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt. Uit het voorgaande is gebleken dat dit *in casu* niet het geval is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker, rekening houdende met zijn individuele omstandigheden en gelet op zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, de door hem beweerde poging tot rekrutering door de taliban en de daaruit voortvloeiende bedreigingen voor en na zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het gedrag van zijn vader na diens voorgehouden vrijlating, beschouwt de Raad dit motief als overtoollig zodat verzoekers kritiek hierop niet tot een ander besluit kan leiden.

5.5. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al anderhalf jaar in België verblijft. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.6.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15

juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale

talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota naar verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen momenteel 22 jaar oud is, in 2020 Afghanistan heeft verlaten en dat hij actueel ongeveer anderhalf jaar in België verblijft. Door louter in het verzoekschrift te verwijzen naar verzoekers verblijf van anderhalf jaar in België toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld zodat hij zich bijgevolg niet in dezelfde situatie bevindt als een minderjarige en dat hij verklaart van Pashtoun ethnïe en een soennitische moslim te zijn, zodat hieruit niet kan blijken dat hij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen of aan de Afghaanse manier van denken. Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als verwesterd gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. Waar in het verzoekschrift in het algemeen wordt verwezen naar het rapport van Nansen inzake de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan en het EASO COI rapport van januari 2022, zonder dit op de individuele omstandigheden van verzoeker te betrekken, stelt de Raad vast dat het Nansen rapport specifiek betrekking heeft op Hazara's uit Afghanistan en in dit opzicht niet relevant voor verzoeker die verklaart Pashtun te zijn en dat de informatie uit het EASO rapport in dezelfde lijn ligt als deze waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt dat hij niet zal voldoen aan de praktijken van de Taliban of dat hij deel uitmaakt van een groep die een doelwit is van de Taliban.

De Raad besluit dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er enige tijd niet heeft gewoond. zal worden beschouwd als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022 en stelt dat verzoeker geen vraag werd gesteld over zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Verder wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker daartoe de gelegenheid heeft gekregen tijdens het persoonlijk onderhoud en in het kader van het huidig beroep bij de Raad maar dat uit het voorgaande is gebleken dat heden verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering aannemelijk heeft gemaakt.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten

dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale

hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook

de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen.

Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe.

Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar in het verzoekschrift in algemene termen wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten en wordt gesteld dat de dramatische socio-economische situatie het gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen als reactie op het niet-democratische taliban regime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Dat de humanitaire situatie in Afghanistan verslechterd is en dat mensen er honger lijden, wordt niet betwist. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat

specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De Raad wijst er ook op dat met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan in bovenstaande analyse terdege rekening werd gehouden.

Waar verzoeker nog stelt dat de huidige situatie en hongersnood in Afghanistan in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en daarbij verwijst naar het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, wijst de Raad er op dat in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van dit arrest er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43) en dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Bovendien is, zoals vermeld, humanitaire bijstand, weliswaar beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, in tegenstelling tot de situatie in Somalië waar Al Shabaab de toegang van internationale organisaties had geweigerd.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Vooreerst herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die huidige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het volstaat echter niet dat verzoeker dit nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip *“ernstige en individuele bedreiging”* tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 23 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). In de provincie Nangarhar werden 182 veiligheidsincidenten gerapporteerd. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9

incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’*, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Met de beperkingen waarmee organisaties worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie werd in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Door louter te stellen, onder verwijzing naar de EASO “*Country Guidance Afghanistan*” rapporten van november 2021 en april 2022, dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Verzoeker toont bijgevolg dan ook niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Waar verzoeker nog stelt dat hem hierover geen vragen werden gesteld, wijst de Raad er op dat hij ook in het kader van de procedure bij de Raad de gelegenheid heeft gekregen om de risico-verhogende persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde toe te lichten maar dat hij geen dergelijke concrete elementen doet gelden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, *in casu* zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad op het volgende. Artikel 62 § 2, volgens dewelke elke administratieve beslissing met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing genomen op basis van de Vreemdelingenwet te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het artikel verplicht de overheid ertoe in de beslissing de feiten op te nemen die deze rechtvaardigen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET